

USTAWA O UBEZPIECZENIU SPOŁECZNYM Z TYTUŁU WYPADKÓW PRZY PRACY I CHORÓB ZAWODOWYCH

Komentarz

Daniel Eryk Lach, Sebastian Samol, Krzysztof Ślebzak

KOMENTARZE PRAKTYCZNE

USTAWA O UBEZPIECZENIU SPOŁECZNYM Z TYTUŁU WYPADKÓW PRZY PRACY I CHORÓB ZAWODOWYCH

Komentarz

Daniel Eryk Lach, Sebastian Samol, Krzysztof Ślebzak

KOMENTARZE PRAKTYCZNE

Zamów książkę w księgarni internetowej

proinfo.pl
księgarnia internetowa

Stan prawny na 1 lutego 2024 r.
z uwzględnieniem zmian wchodzących w życie 1 kwietnia 2024 r.
(M.P. z 2024 r. poz. 162)

Wydawczyni
Magdalena Stojek-Siwińska

Redaktorka prowadząca
Paulina Staniszevska-Chudzik

Opracowanie redakcyjne
Violet Design

Projekt okładek serii
Wojtek Janikowski, Przemek Dębowski

Poszczególne artykuły skomentowali:

Daniel Eryk Lach – art. 1–2, 6–9, 23–23a, 27–33, 53–55

Sebastian Samol – art. 3–5, 10–19, 22, 34–37h, 56

Krzysztof Ślebzak – art. 20–21, 24–26, 38–52, 57–59

prawoLubni

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

Szanujemy prawo i własność
Więcej na www.legalnakultura.pl
Polska Izba Książki

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2024

ISBN 978-83-8358-399-0

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.
Dział Praw Autorskich
01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33
tel. +48 728 313 462
e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

WSTĘP

Prezentowany komentarz w sposób kompleksowy omawia problematykę wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz świadczeń przysługujących ubezpieczonym w związku z zaistniałym wypadkiem bądź chorobą zawodową. W publikacji szczegółowo zaprezentowano m.in. pojęcie wypadku przy pracy, mechanizm przyznawania świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, zbieg praw do świadczeń objętych komentowaną ustawą oraz zasady różnicowania stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe.

Autorzy podjęli próbę szerokiej analizy poglądów przedstawicieli doktryny, jak również orzecznictwa związanego z zagadnieniami komentowanej ustawy. W komentarzu zaprezentowano rozbieżne poglądy w piśmiennictwie i judykaturze, a także zaproponowano pożądane sposoby ich rozwiązania. W swoich rozważaniach dotyczących komentowanych przepisów autorzy posilkowali się adekwatnym orzecznictwem Sądu Najwyższego i sądów powszechnych.

Publikacja uwzględniła zmiany legislacyjne, w szczególności obejmujące aktualne definicje pojęć stosowanych przez ustawodawcę oraz aktualny katalog zdarzeń uznawanych przez ustawodawcę za wypadek przy pracy oraz chorobę zawodową. Omówiono zmiany wprowadzone m.in. ustawą z 27.10.2017 r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. poz. 2179), ustawą z 3.07.2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. poz. 1669 ze zm.), ustawą z 24.06.2021 r.

o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1621 ze zm.) oraz ustawą z 17.09.2021 r. o zmianie ustawy o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1834).

Autorzy

USTAWA

z dnia 30 października 2002 r.

o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych

(Dz.U. z 2022 r. poz. 2189; zm.: M.P. z 2023 r. poz. 252; z 2024 r. poz. 162)

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Art. 1. [Przedmiot ustawy]

Ustawa określa:

- 1) rodzaje świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz warunki nabywania prawa do tych świadczeń;
- 2) zasady i tryb przyznawania świadczeń, ustalania ich wysokości oraz zasady ich wypłaty;
- 3) zasady różnicowania stopy procentowej składki na ubezpieczenie społeczne z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zależności od zagrożeń zawodowych i ich skutków;
- 4) zasady finansowania prewencji wypadkowej.

1. Ubezpieczenie wypadkowe jako ubezpieczenie społeczne

Omawiając ustawę z 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2022 r. poz. 2189), nazywaną też ustawą wypadkową, należy w pierwszej kolejności zwrócić uwagę, że reforma ubezpieczenia wypadkowego, zapowiedziana już w ustawie z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1230 ze zm.), tzw. ustawie systemowej, wprowadzona została dopiero od dnia 1.01.2003 r., a zatem z czteroletnim opóźnieniem

w stosunku do pozostałych gałęzi ubezpieczenia społecznego (emerytalnego, rentowego i chorobowego).

Komentowana ustawa uchyliła ustawę z 12.06.1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144), która, normując świadczenia przysługujące poszkodowanym zarówno – w ramach ochrony pierwotnej – od pracodawcy (jednorazowe odszkodowanie, świadczenie wyrównawcze, odszkodowanie za przedmioty osobistego użytku oraz przedmioty niezbędne do wykonywania pracy uszkodzone lub utracone w wyniku wypadku przy pracy), jak i – w ramach ochrony wtórnej; ubezpieczeniowej – od ZUS (renty inwalidzkie i rodzinne) była w istocie rzeczą aktem przynależnym zarówno do prawa pracy, jak i prawa ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji w odniesieniu do kompensowania skutków ziszczenia się ryzyk społecznych: wypadku przy pracy lub choroby zawodowej zaistniała kluczowa zmiana polegająca na rezygnacji z podziału świadczeń wypadkowych na świadczenia przysługujące od pracodawcy i z ubezpieczenia społecznego, czyli od ZUS. W efekcie świadczenia wypadkowe mają w zasadzie jednolity charakter i przysługują ubezpieczonym, którzy doznali szkód na osobie, a w płaszczyźnie świadczeniowej zrównano pozycje pracodawców i innych płatników składek na ubezpieczenie społeczne, przerzucając obowiązek świadczenia na instytucję ubezpieczeń społecznych (por. T. Bińczycka-Majewska, *Charakterystyka i zakres świadczeń w systemie ubezpieczenia z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych*, PiZS 2003/5, s. 15–16; Ł. Prasolek [w:] *Społeczne ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe. Komentarz*, red. M. Gersdorf, B. Gudowska, Warszawa 2012, s. 24).

Uznanie świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych za świadczenia ubezpieczeniowe pociąga za sobą określone konsekwencje. Przede wszystkim źródłem ich finansowania są składki tworzące fundusz wypadkowy, wyodrębniony w ramach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Z tego powodu odpowiednio znowelizowano przepisy Kodeksu pracy, wprowadzając art. 237¹ § 1 k.p., zgodnie z którym pracownikowi, który uległ wypadkowi przy pracy lub zachorował na chorobę zawodową, przysługują świadczenia z ubezpieczenia społecznego,

określone w odrębnych przepisach. W tym kontekście Sąd Najwyższy uznał, że ubezpieczeniowy charakter świadczeń z tytułu ubezpieczenia wypadkowego daje podstawę do stwierdzenia, że w aktualnym stanie prawnym roszczenie o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej nie podlega przedawnieniu. Komentowana ustawa nie zawiera żadnej szczególnej regulacji w tym względzie, brak też podstaw do stosowania przepisów Kodeksu pracy o przedawnieniu, przewidujących, że roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem trzech lat od dnia, w którym stały się wymagalne (por. wyrok SN z 8.08.2007 r., II UK 23/07, OSNP 2008/19–20, poz. 296).

W doktrynie i orzecznictwie zwrócono ponadto uwagę na znaczne poszerzenie zakresu podmiotowego nowej ustawy w stosunku do wcześniejszej regulacji, ograniczonej w istocie do pracowników. Komentowaną ustawę cechuje bowiem całościowy, kompleksowy charakter, wyrażający się głównie ustanowieniem wspólnych regulacji właściwie dla wszystkich – z wyłączeniem rolników – ubezpieczonych, a więc już nie tylko pracowników, zaś wszyscy nią objęci traktowani są w podobny sposób. Nie ma różnicuje ona także sytuacji prawnej pracowników uspołecznionych i nieuspołecznionych pracodawców, gdyż ta dyferencjacja została słusznie zarzucona (por. wyrok SN z 8.08.2007 r., II UK 23/07, OSNP 2008/19–20, poz. 296; por. także W. Sanetra, *O założeniach nowego systemu świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych*, PiZS 2003/3, s. 2 i n.; T. Bińczycka-Majewska, *Charakterystyka...*, s. 15–16).

2. Świadczenia z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych

Zgodnie z przepisem art. 1 u.u.s.w.p. ustawa określa przede wszystkim rodzaje świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Katalog tych świadczeń został ujednolicony. Jak już wyżej wskazano, zrezygnowano z podziału na świadczenia przysługujące od pracodawcy i od ZUS, a także z różnicowania charakteru pracodawców (uspołecznione i nieuspołecznione zakłady pracy).

Świadczenia te obejmują:

- 1) zasiłek chorobowy – dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową;
- 2) świadczenie rehabilitacyjne – dla ubezpieczonego, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy;
- 3) zasiłek wyrównawczy – dla ubezpieczonego będącego pracownikiem, którego wynagrodzenie uległo obniżeniu wskutek stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu;
- 4) jednorazowe odszkodowanie – dla ubezpieczonego, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu;
- 5) jednorazowe odszkodowanie – dla członków rodziny zmarłego ubezpieczonego lub rencisty;
- 6) rentę z tytułu niezdolności do pracy – dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej;
- 7) rentę szkoleniową – dla ubezpieczonego, w stosunku do którego orzeczono celowość przekwalifikowania zawodowego ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie spowodowaną wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową;
- 8) rentę rodzinną – dla członków rodziny zmarłego ubezpieczonego lub rencisty uprawnionego do renty z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej;
- 9) dodatek do renty rodzinnej – dla sieroty zupełnej;
- 10) dodatek pielęgnacyjny;
- 11) pokrycie kosztów leczenia z zakresu stomatologii i szczepień ochronnych oraz zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne w zakresie określonym ustawą.

Można zauważyć, że – poza świadczeniami tożsamymi z tymi przewidzianymi w ubezpieczeniu chorobowym (pkt 1–3) i rentowym (pkt 6–10) – ustawa przewiduje także świadczenia swoiste. Należą do nich przede wszystkim jednorazowe odszkodowania; zarówno dla ubezpieczonego, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jak i dla

członków rodziny zmarłego ubezpieczonego lub rencisty (por. W. Witoszko, *Jednorazowe odszkodowanie z ubezpieczenia wypadkowego*, Warszawa 2011). Jako *novum*, wynikające z dokonanej w 1999 r. przebudowy nie tylko systemu ubezpieczeń społecznych, ale także systemu opieki zdrowotnej, dostrzec trzeba wprowadzenie zupełnie nowego świadczenia wypadkowego, polegającego na pokryciu kosztów leczenia z zakresu stomatologii i szkieletu ochronnych oraz zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne w zakresie określonym ustawą.

Na tym tle należy zgodzić się z poglądem W. Sanetry, który wskazał, że katalog świadczeń wypadkowych został przebudowany i nastąpiła zmiana zasad wypłacania odszkodowania za przedmioty uszkodzone lub utracone w związku z wypadkiem przy pracy (por. W. Sanetra, *O założeniach...*, s. 2 i n.). Dla porządku dostrzec jednak trzeba, że w literaturze przedmiotu dominują głosy, zgodnie z którymi rodzaj i charakter świadczeń w ustawie wypadkowej w kontekście wcześniejszej regulacji ustawy z 12.06.1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych nie został istotnie zmieniony (por. J. Jończyk, *Ubezpieczenia wypadkowe*, PiP 2003/6, s. 11 oraz T. Bińczycka-Majewska, *Charakterystyka...*, s. 21; Ł. Prasolek [w:] *Spoleczne...*, s. 25).

3. Zasady i tryb przyznawania świadczeń, ustalania ich wysokości oraz zasady ich wypłaty

Komentowana ustawa reguluje także warunki nabywania prawa do świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Szczegóły omówione zostaną w komentarzu do art. 6 i n. u.u.s.w.p. Ponadto ustawa reguluje zasady i tryb przyznawania świadczeń, ustalania ich wysokości oraz zasady ich wypłaty, przy czym, zgodnie z art. 7 u.u.s.w.p., przy ustalaniu prawa do zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego oraz zasiłku wyrównawczego, podstawy wymiaru i ich wysokości, a także przy ich wypłacie, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2780), tzw. ustawy zasiłkowej, z uwzględnieniem przepisów komentowanej ustawy.

ROZDZIAŁ 3

Zbieg prawa do świadczeń

Art. 24. [Zbieg prawa do świadczeń – zasiłek chorobowy, wyrównawczy, świadczenie rehabilitacyjne]

W razie zbiegu uprawnień do świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia chorobowego z uprawnieniami do świadczeń, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1–3, z ubezpieczenia wypadkowego, ubezpieczonemu przysługuje świadczenie z ubezpieczenia wypadkowego.

Komentowany przepis jest wyrazem realizacji w ubezpieczeniach społecznych generalnej zasady, że w razie zbiegu u jednej osoby prawa do dwóch bądź więcej świadczeń wypłaca się jedno świadczenie – wyższe bądź wybrane przez zainteresowanego. Ponieważ świadczenia, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1–3 u.u.s.w.p., są wyższe niż świadczenia z ubezpieczenia chorobowego, to ustawodawca zdecydował, że ubezpieczonemu przysługuje świadczenie z ubezpieczenia wypadkowego. Chodzi więc o zbieg prawa do: zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego bądź zasiłku wyrównawczego. Dotyczy to w szczególności sytuacji, w których np. pracownik, pobierając świadczenia z ubezpieczenia chorobowego (np. zasiłek chorobowy), uda się do pracy w celu przedstawienia kolejnego zaświadczenia lekarskiego i ulegnie wypadkowi przy pracy. Podobną regułą należałoby zastosować w kontekście art. 92 k.p., ponieważ pracodawca nie jest zobowiązany wypłacać wynagrodzenia chorobowego za pierwsze 33 dni niezdolności do pracy, jeżeli ta została wywołana wypadkiem przy pracy.

Art. 25. [Zbieg prawa do renty]

1. W razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku rent przewidzianych w ustawie wypłaca się rentę wyższą lub wybraną przez tę osobę.
2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio w razie zbiegu u jednej osoby prawa do renty określonej w ustawie z prawem do renty określonym w przepisach wymienionych w art. 61.
3. Osobie uprawnionej do renty na podstawie ustawy albo na podstawie przepisów wymienionych w art. 61, która jest równocześnie uprawniona do świadczeń o charakterze rentowym na podstawie odrębnych przepisów albo do uposażenia w stanie spoczynku przyznanego z powodu choroby lub utraty sił albo uposażenia rodzinnego, wypłaca się jedno świadczenie – wyższe lub przez nią wybrane.
4. Osobie uprawnionej do renty rodzinnej na podstawie ustawy albo na podstawie przepisów wymienionych w art. 61, która jest równocześnie uprawniona do uposażenia w stanie spoczynku przyznanego ze względu na wiek, wypłaca się jedno świadczenie – wyższe lub przez nią wybrane.

Zgodnie z generalną regułą ubezpieczeń społecznych w razie zbiegu prawa do świadczeń uprawnionemu przysługuje świadczenie wyższe lub wybrane. Znalazła ona również odzwierciedlenie w komentowanym unormowaniu. Dotyczy ono zbiegu prawa do rent, przy czym możliwy jest zbieg prawa do:

- 1) kilku rent przewidzianych w ustawie wypadkowej;
- 2) renty z komentowanej ustawy z prawem do renty określonym w przepisach wymienionych w art. 61 u.u.s.w.p.;
- 3) renty z komentowanej ustawy albo na podstawie przepisów wymienionych w art. 61 u.u.s.w.p. z uprawnieniami rentowymi na podstawie odrębnych przepisów albo z uposażeniem w stanie spoczynku przyznawanym z powodu choroby lub utraty sił albo z uposażeniem rodzinnym oraz
- 4) renty rodzinnej na podstawie komentowanej ustawy albo na podstawie przepisów wymienionych w art. 61 u.u.s.w.p. do uposażenia w stanie spoczynku przyznanego ze względu na wiek.

W każdym z wymienionych przypadków stosuje się zasadę wypłaty świadczenia wyższego bądź wybranego przez zainteresowanego.

Orzecznictwo

Wyrok SN z 15.07.2011 r., I UK 17/11, OSNP 2012/17–18, poz. 224

1. Prokurator, który nabył prawo do renty wypadkowej przed wprowadzeniem instytucji stanu spoczynku, prawo to zachowuje, z tym jednak zastrzeżeniem, że do jej wypłaty stosuje się przepisy dotyczące świadczeń w zbiegu (art. 24 ust. 2a w związku z art. 24 ust. 1 i art. 24 ust. 3a w związku z art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm. oraz art. 25 ust. 3 oraz art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, Dz.U. Nr 167, poz. 1322 ze zm.).

2. Przeniesienie w stan spoczynku w trybie art. 71 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) daje uprawnienie do „uposażenia w stanie spoczynku przyznanego z powodu choroby lub utraty sił” w rozumieniu art. 24 ust. 3a ustawy wypadkowej z 1975 r. i art. 25 ust. 3 ustawy wypadkowej z 2002 r. przez cały okres pobierania tego świadczenia. Pobierając takie uposażenie, prokurator nie ma prawa do wypłaty połowy renty wypadkowej w zbiegu z uposażeniem.

Art. 26. [Zbieg prawa do renty i emerytury]

1. Osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego oraz do emerytury na podstawie odrębnych przepisów wypłaca się, zależnie od jej wyboru:

- 1) przysługującą rentę powiększoną o połowę emerytury albo
- 2) emeryturę powiększoną o połowę renty.

1a. Kwota połowy emerytury, o której mowa w ust. 1 pkt 1, obejmuje połowę łącznej kwoty emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i emerytury kapitałowej wypłacanej na podstawie odrębnych przepisów oraz nie może być niższa niż kwota należnej emerytury kapitałowej, przy czym emerytura kapitałowa wypłacana jest w pełnej wysokości.

Komentarz zawiera szczegółową analizę przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z uwzględnieniem m.in. takich kwestii, jak: pojęcie wypadku przy pracy, mechanizm przyznawania świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz zbieg praw do świadczeń objętych komentowaną ustawą.

Autorzy w przystępny sposób wyjaśniają problemy, które budzą wątpliwości praktyków, a także przedstawiają rozbieżne poglądy pojawiające się w piśmiennictwie i judykaturze. Odwołują się przy tym do aktualnego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych.

Komentarz przeznaczony jest dla praktyków: sędziów, adwokatów i radców prawnych, a także specjalistów działów kadr i HR. Zebrane w komentarzu orzecznictwo i poglądy doktryny mogą zainteresować również pracowników naukowych, aplikantów i studentów prawa.

Daniel Eryk Lach – profesor doktor habilitowany nauk prawnych; wykładowca w Zakładzie Prawa Pracy i Prawa Socjalnego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu; stypendysta Max-Planck-Institut für Sozialrecht und Sozialpolitik w Monachium; autor ponad 100 publikacji dotyczących systemu opieki zdrowotnej i długoterminowej, prawa zabezpieczenia społecznego i prawa pracy.

Sebastian Samol – doktor nauk prawnych; adwokat; specjalista z zakresu prawa pracy i prawa socjalnego; wykłada w Wielkopolskiej Izbie Adwokackiej, a także w Podyplomowym Studium Prawa Pracy na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu oraz w Podyplomowym Studium Zarządzania w Opiece Zdrowotnej na Uniwersytecie Medycznym im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu; autor ponad 50 publikacji z zakresu materialnego prawa pracy.

Krzysztof Ślebzak – profesor doktor habilitowany nauk prawnych; kierownik Zakładu Prawa Pracy i Prawa Socjalnego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu; autor ponad 100 publikacji z zakresu ubezpieczeń społecznych, systemu prawa pracy i prawa zatrudnienia.

9788383583990 W01P01

ISBN 978-83-8358-399-0

9 788383 583990

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA: +48 801 044 545
ZAMOWIENIA@WOLTERSKLUWER.PL
WWW.PROFINFO.PL